

A black and white portrait of conductor John Storgårds, looking slightly to the left of the camera. He is wearing a dark suit jacket over a white shirt and a dark tie. The background is a light, textured surface.

ONDINE

KORNGOLD

MUCH ADO ABOUT NOTHING
(COMPLETE INCIDENTAL MUSIC)

SINFONIETTA

HELSINKI PHILHARMONIC ORCHESTRA
JOHN STORGÅRDS

ERICH WOLFGANG KORNGOLD (1897–1957)

CD 1

Much Ado About Nothing, Op. 11

43'38

- | | | |
|----|------------------------------------------------------------------------------|------|
| 1 | 1. Overture | 5'31 |
| 2 | 2. Don John – Act I, Scene 2 | 0'18 |
| 3 | 3. Masquerade (Hornpipe) – Prelude to Act II | 2'27 |
| 4 | 4. Festive Music – Act II, Scene 1 | 4'43 |
| 5 | 5. Balthasar's Song – Act II, Garden
Soloist: <i>Mati Turi</i> , tenor | 3'58 |
| 6 | 6. Garden Scene – Prelude to Act III | 5'55 |
| 7 | 7. Intermezzo | 2'10 |
| 8 | 8. Dogberry and Verges (March of the Watch)
– Prelude to Act III, Scene 2 | 2'32 |
| 9 | 8a. Arrest – End of Act III | 0'25 |
| 10 | 9. Maiden in the Bridal Chamber – Prelude to Act IV | 3'36 |
| 11 | 10. Church Scene – Act IV, Scene 2 | 1'05 |
| 12 | 11. Dogberry and Verges (March of the Watch) | 1'29 |
| 13 | 12. Funeral Music – Prelude to Act V | 4'43 |
| 14 | 13. Intermezzo | 2'10 |
| 15 | 14. Final Dance | 2'37 |

CD 2

	Sinfonietta, Op. 5	43'33
1	I. Fließend, mit heiterem Schwunge	11'18
2	II. Scherzo. Molto agitato, rasch und feurig	8'57
3	III. Molto andante	7'43
4	IV. Finale. Patetico – Allegro giocoso	15'35

Helsinki Philharmonic Orchestra

JOHN STORGÅRDS, conductor

Publisher: Schott Music

Recordings: Helsinki Music Centre, 9–10.8.2011 (CD 2, tracks 2–4), 26–28.1.2012 (CD 1),
28.1.2012 (CD 2, track 1)

A 24-bit recording in DXD [Digital eXtreme Definition]

Executive Producer: Reijo Kiilunen

Recording Producer: Seppo Siirala

Recording Engineer: Enno Mäemets – Editroom Oy

© 2012 Ondine Oy, Helsinki

© 2012 Ondine Oy, Helsinki

Booklet Editor: Elke Albrecht

Photos: Schott Promotion (Korngold), Heikki Tuuli (John Storgårds)

Design: Armand Alcazar

Erich Wolfgang Korngold ranks securely among the principal composer prodigies. Born in Brünn, Moravia (now Brno, Czech Republic) on 29 May 1897, the second son of music critic Julius Korngold, he impressed Mahler with his cantata *Gold* when only nine and went on to consolidate this with a score for the ballet-pantomime *Der Schneeman*, premiered at the Vienna Court Opera in 1910. Numerous orchestral, chamber and operatic works followed – including such ambitious pieces such as the *Schauspiel-Ouverture* (1911), the *Sinfonietta* (1912), and an operatic double-bill that comprised *Der Ring des Polykrates* (1914) and *Violanta* (1915) – culminating with the dual premiere (in Hamburg and Cologne) of his opera *Die tote Stadt* (1920) which made him world famous at the age of only 23. However, the success of his next opera – the highly ambitious *Das Wunder der Heliane* (1927) was to be blighted by the deteriorating political situation, while his last opera *Die Kathrin* (1938) could not even be heard in Vienna on account of Austria's *Anschluss* with Germany.

Korngold had now settled in Hollywood where, following the invitation by Max Reinhardt to collaborate on his lavish adaptation of Shakespeare's *A Midsummer Night's Dream* (1934), a series of often symphonically conceived film scores written over the next decade – such as those for *Captain Blood* (1935), *The Adventures of Robin Hood* (1938), *The Sea Hawk* (1940) and *King's Row* (1941) – brought his music to an audience of millions. Following the Second World War, Korngold returned to Europe and to the concert hall though his unashamedly late-Romantic idiom – epitomized by the *Violin Concerto* (1945) and the *Symphony in F sharp* (1952) [ODE 1182-2] – was to find only limited favour in the austerity of post-war Vienna; while his death, in Hollywood on 19 November 1957, attracted only passing attention. This past quarter-century, however, has seen a considerable revival of interest in his music, with a host of performances and recordings serving to mark the centenary of his birth in 1997 as well as the fiftieth anniversary of his death in 2007.

Written in 1912 and given its first performance in Vienna on 30 November 1913 by Felix Weingartner and the Vienna Philharmonic Orchestra, the *Sinfonietta* earned the praise of no less than Richard Strauss. Scored for large forces, with two harps, piano and celesta, the piece is introduced by a five-note ascending motto – referred to as the ‘Motif of the Happy Heart’ – that not only pervades all four movements (rather as the F-A-F motif runs throughout the whole of Brahms’ *Third Symphony*) but whose affirmative tone duly informed Korngold’s output over the next three decades.

The first movement begins with an animated and richly orchestrated melody that at length passes into the more leisurely second theme, a lightly scored transition soon making way for the compact though eventful development that reaches a vivid climax before heading into a modified reprise in which the second theme is heard in notably more restrained terms prior to the raptly expressive coda. The second movement is a scherzo which sets off with an energetic idea in which the Straussian influence is at its most pronounced, but this is succeeded by evocative music with woodwind and trumpets to the fore as it heads into a spirited recall of the opening; in its turn making way for the suave central section which makes the curtailed reprise of the first section the more effective. With its ‘dreamy’ (träumerisch) marking, the third movement is affecting for all its brevity – harps adding their distinctive timbre as the music builds from its initial inwardness to an eloquent apex before returning to its wistful beginning. The fourth movement makes an imposing finale: the initial bars suggest an unease that a slow ascent in lower strings barely calms, but what follows restores the prevailing optimism as the music takes in a more soulful melody on its way to an extensive development then, via a recall of the tense opening pages and a noble transition on brass, an intensified reprise and a coda that sees the work through to a triumphant close.

In 1918, Korngold was commissioned to write incidental music for a production of Shakespeare's play *Much Ado About Nothing* (Viel Lärm um Nichts) that received its first hearing at Vienna's Schönbrunn Castle in May 1920. He arranged excerpts for violin and piano in consultation with Rudolf Kolisch, then a five-movement suite that rendered some of the best music for concert purposes and in which incarnation it quickly found favour. This recording, however, provides the first opportunity on disc to experience the score as Korngold first conceived it for an imaginatively constituted chamber orchestra.

The first piece, *Overture*, a model of sonata form despite its brevity, vividly sets the scene for the action to follow with its alternately animated and suave themes; piano and harmonium allotted notable roles in the scintillating instrumentation.

The second piece, *Don John* (Don Juan), is an entr'acte in which startled woodwind and nonchalant trumpet sound a note of caution.

The third piece, *Masquerade* (Mummenschanz), is an affectionate pastiche on an old English country dance which, replete with a bracing wit and some predictably virtuoso writing for the two horns, makes for an interlude of robust good spirits.

The fourth piece, *Festive Music* (Festmusik), centres on the alternately teasing and playful dialogue between strings and woodwind, between whose appearances come several plaintive episodes on the way to a suitably rousing conclusion.

The fifth piece, *Balthasar's Song* (Lied des Balthasar), features solo tenor in a warning to women over the fickleness of men, its two verses accompanied by strings and prefaced by an eloquent introduction on harp which returns at the close.

The sixth piece, *Garden Scene* (Gartenmusik), is also the most substantial and features one of the composer's typically warm-hearted melodies that

unfolds at some length before being interrupted by a brief yet forceful outburst; the whole sequence being framed by atmospheric writing for horns then strings with the role of harp and piano at their most subtle.

The seventh piece, *Intermezzo*, underlines the reluctant but growing love of Beatrice for Benedick, encapsulated by the heartfelt melody for cello and piano with which it opens before being joined by the other strings in a tender declaration.

The eighth piece, *Dogberry and Verges* (Holzapfel und Schlehwein), is a humorous interlude for the two drunken night-watchmen, their inebriation denoted by the stuttering march rhythm and some Mahlerian *col legno* playing from strings.

The following passage, *Arrest* (Verhaftung), is in fact a literal reprise of the nonchalant final bars from the previous piece.

The ninth piece, *Maiden in the Bridal Chamber* (Mädchen im Brautgemach) finds Hero preparing for her wedding with uncertain though intense emotion in music whose charm is offset by a hint of regret – not least in the magical postlude for flute and strings.

The tenth piece, *Church Scene* (Kirchenszene), creates an atmospheric scene-setting with harmonium and bells to the fore.

The eleventh piece is a further partial reprise of the eighth, though this time taking in rather more of its deadpan humour.

The twelfth piece, *Funeral Music* (Trauermusik), brings with it the most tragically intense (albeit in context) music, its measured tread underpinning some notably fateful writing for strings that builds to an anguished climax featuring the horns, then moving away in a muted recession which yet suggests a measure of acceptance prior to the closing bars.

The thirteenth piece is a direct reprise of the seventh, its heartfelt expression providing the perfect foil for what follows.

The fourteenth piece, *Final Dance* (Schlusstanz), is for the most part an elaboration of the third piece, though in the final bars Korngold abandons any pretence at historical accuracy for a waltz-driven surge to the exhilarating conclusion.

Richard Whitehouse

The oldest professional symphony orchestra in the Nordic countries was founded as the Helsinki Orchestral Society by the young Robert Kajanus, its first Chief Conductor, in 1882. Well known today for its tradition of performing Sibelius, the **Helsinki Philharmonic Orchestra** gave the first performances of many of Sibelius's major works, often with the composer himself conducting. The orchestra undertook its first foreign tour to the Universal Exposition in Paris in 1900 and since then has visited most European countries, in addition to visiting the USA, South America, Japan, and China.

Since 2008, John Storgårds has been the orchestra's Chief Conductor, succeeding Leif Segerstam who received the title of Emeritus Chief Conductor. The list of previous chief conductors also includes Paavo Berglund and Okko Kamu. A new era started in August 2011, when the orchestra moved its permanent residency from the Finlandia Hall to the new Helsinki Music Centre.

The Helsinki Philharmonic Orchestra and Ondine have maintained a long-standing exclusive partnership involving for example an edition of the complete Sibelius symphonies under the direction of Leif Segerstam, as well as numerous recordings of works by Einojuhani Rautavaara.

www.helsinkiphilharmonicorchestra.fi

John Storgårds is one of Finland's exceptional artists who have taken the classical music world by storm in recent decades. He has a dual career as a conductor and violin virtuoso and is widely recognised for his creative flair for programming and his commitment to contemporary music. Since 2008, Storgårds has been Chief Conductor of the Helsinki Philharmonic Orchestra. He additionally holds the titles of Artistic Director of the Chamber Orchestra of Lapland since 1996 and Principal Guest Conductor of BBC Philharmonic Orchestra since 2012.

Storgårds appears with such orchestras as BBC Symphony, City of Birmingham Symphony, Swedish Radio Symphony, Oslo Philharmonic, Danish National Symphony, Bamberger Symphoniker, Orchestre Philharmonique de Radio France, Netherlands Radio, and Orchestra Sinfonica Nazionale della RAI Torino. Further afield, Storgårds has conducted the Sydney, Melbourne, and Australian Chamber Orchestras, and the Boston Symphony at Tanglewood Festival. Soloists with whom he regularly collaborates include Gil Shaham, Christian Tetzlaff, Frank Peter Zimmermann, Truls Mørk, Jean-Yves Thibaudet, Colin Currie, Håkan Hardenberger, Sabine Meyer, Kari Kriikku, Karita Mattila, and Matti Salminen.

After starting a career as a world-class violinist, John Storgårds returned to the Sibelius Academy from 1993–97 to study conducting with Jorma Panula and Eri Klas. His recordings for Ondine include works by John Corigliano, Haflíði Hallgrímsson, Uuno Klami, Pehr Henrik Nordgren, Andrzej Panufnik, Kaija Saariaho, Jean Sibelius, Jukka Tiensuu, and Pēteris Vasks (Cannes Classical Disc of the Year Award 2004 for the Violin Concerto 'Distant Light'). In 2002, he received the Finnish State Prize for Music.

www.johnstorgards.com



JOHN STORGÅRDS

Erich Wolfgang Korngold, varhaiskypsä mestari

”Nuori kotka hän on”, huudahti Jean Sibelius päiväkirjassaan helmikuussa 1914 kuultuaan Berliinissä Erich Wolfgang Korngoldin (1897–1957) *Sinfoniettan*. Sanoillaan Sibelius liittyi siihen laajempaan ihailun ja ihmetyksen aaltoon, jota nuori säveltäjä nostatti ympärilleen. Kollegat ja yleisö eivät voineet kylliksi hämmästellä sitä, että Korngold oli niinkin varhain, alun toisella kymmenellään, omaksunut ja oppinut hallitsemaan ajan myöhäisromanttisen musiikin monenkirjavat keinot. Hänessä nähtiin Mozartin veroinen ihmelapsi.

Korngoldin harteille oli alusta lähtien asetettu suuria odotuksia. Isä Julius Korngold oli Eduard Hanslickin seuraaja Wienin Die Neue Freie Presse -lehden musiikkikriitikkona ja Itävallan vaikutusvaltaisain arvostelija, joka oli toiveikkaasti antanut pojalle toiseksi nimeksi Wolfgang. Erich Wolfgang alkoi soittaa pianoa viisivuotiaana ja säveltää seuraavana vuonna. Hän oli juuri täyttänyt kymmenen, kun hän pääsi soittamaan Mahlerille kantaattinsa *Gold*. Mahler luonnehti nuorta Korngoldia ”neroksi” ja lähetti tämän Alexander von Zemlinskyn oppilaaksi. 11-vuotiaana Korngold sävelsi baletin *Der Schneemann*, josta tuli Zemlinskyn orkestroimana sensaatiomainen menestys Wienin hovioopperassa lokakuussa 1910. Korngoldin varhaiskypsyys asettaa hänet ihmelapsena Mozartin rinnalle, mutta tavallaan häntä voi hämmästellä tätäkin enemmän, sillä hän työskenteli paljon monimutkaisemman tyylin parissa. Jotkut epäilivät, että Julius Korngold olisi korjaillut poikansa sävellyksiä, mutta hän torjui epäilyt: ”Jos pystyisin säveltämään niin kuin hän, en työskentelisi kriitikkona.”

Korngold ryhtyi säveltämään *Sinfoniettaa* vuonna 1911, jolloin hänellä oli takanaan vasta yksi varsinainen orkesteriteos, Leipzigiässä saman vuoden joulukuussa hyvällä menestyksellä itsensä Arthur Nikischin johdolla kantaesitetty *Schauspiel-Overtüre* [1911]. *Sinfonietta* valmistui 1913 ja on nimestään huolimatta suurelta orkesterille kirjoitettu yli 40-minuuttinen, täysimittaisen sinfonian laajuinen teos. 15-vuotias Korngold esittäytyy siinä

valmiina taiteilijana, jonka ei myöhemmin tarvinnut enää poiketa jo varhain omaksumistaan lähtökohdista. Lisää sävyjä ja ilmaisuuden syvyyttä hänen musiikkiinsa kyllä jatkossa tuli, mutta tyylillinen perusta oli jo valuttu. Korngold omisti *Sinfoniettan* Felix Weingartnerille, joka johti kantaesityksen Wienissä marraskuussa 1913.

Ehkä merkittävin syy, ettei Korngold nimennyt teosta varsinaiseksi sinfoniaksi, on sen valoisa, kaikesta sinfonisesta metafyyfiskasta ja raskaudesta riisuttu ilmaisuus. Se on nuoren säveltäjän itseluottamusta uhkua voimannäyttö ja sellaisena mitä valloittavin teos. Positiivisesta sävystä huolimatta se ei ole pinnallinen vaan julkisivunsa takana täynnä orkestraalisen polyfonian hienouksia ja harmonista rikkautta. Taiturillisesti säihkyvästä orkestraatiosta erottuvat Korngoldille myöhemminkin ominaisena elementtinä lyömäsoittimien, celestan, pianon ja kahden harpun väriryhmä, joka tuo sointiin omaa säteilyään.

Sinfoniettan optimistista sävyä määrittelee heti alussa kohotahtina kuultava viiden säveln tarmokkaasti ponnahtava kvarttisävyinen mottoaihe fis-h-gis-cis-fis, Korngoldin sanoin ”Motiv des fröhlichen Herzens” (Onnellisen sydämen motiivi). Se esiintyy teoksen kaikissa osissa milloin tärkeimmässä melodiaäänessä, milloin kontrapunktisena vastaäänenä, mutta se saa Korngoldin musiikissa laajempaakin merkitystä, sillä se esiintyy henkilökohtaisena tunnusaiheena myös hänen myöhemmässä tuotannossaan, hiukan samaan tapaan joskin täysin eriluonteisena kuin Rahmaninovin omaksi nimikkoaiheekseen vakiinnuttama keskiaikainen Dies irae -sävelmä.

Sinfoniettan ensiosaa hallitsee laveasi keinuva 6/4-hengitys, joka avautuu ensimmäisessä teemassa suuriin kaarroksiin ja tasaantuu toisen teeman lyyriseen haaveellisuuteen. Osan valoisa tunnelma ei hämähry edes sonaattimuotoisen osan kehittelevässä jaksossa ja sen uljaasti soivassa huipennuksessa. Osan päätös hiipuu kuuluvilta kauniisti kuin mailleen painuva päivä. Toisena oleva scherzo pursuaa elämänoimaa, jolle trion laajakaarinen melodiikka luo romanttisesti hehkuvan kontrastin.

Hidas osa rakentuu englannintorven esittämän aiheen ympärille ja kietoutuu vuoroin nokturnaalisesti himmertävään valohämyyn, vuoroin puhkeaa melodiseen lämpöön. Finaalin johdanto purkautuu esiin parilla mottoaiheen terävällä purkauksella ja alkaa sitten rakentaa matalan rekisterin uumenista nousevaa vakavahenkistä fugatoa, mutta kun tempo pian puhkeaa Allegro giocosoksi, teos löytää oman energisen elinvoimansa ja valoisuutensa ja hakeutuu sivuteeman romanttisten haaveilujen kautta komeasti paisuviin, säteileviin huipennuksiin.

Korngoldin varhainen tuotanto koostuu pääosin soitinmusiikista, mutta *Sinfoniettan* jälkeen hän löysi omimmaksi lajikseen oopperan. Hänen ensimmäiset oopperansa *Der Ring des Polykrates* (1914) ja *Violanta* (1915) saivat yhteisen ensi-iltansa Münchenissä 1916, ja varsinkin *Violanta* on värikkyydessään jo upea teos. Korngoldin varsinainen mestariooppera on kuitenkin *Die tote Stadt* (Kuollut kaupunki), joka sai ensi-iltansa samana iltana Hampurissa ja Kölnissä joulukuussa 1920, ja parinkymmenen vuoden aikana siitä nähtiin yli puolensataa produktiota eri oopperataloissa. Oopperoissa muotoutunut draamallisen musiikin ihanne sai jatkoa myös hänen myöhemmällä urallaan, kun hän 1930-luvulla ensin vapaaehtoisesti ja sitten natsismin noustua pakon edessä, juutalaissyntyisenä, asettui Yhdysvaltoihin ja ryhtyi työskentelemään yhtenä kaikkien aikojen merkittävimmistä elokuvasäveltäjistä.

Kesken *Die tote Stadt* -oopperan sävellystyön Korngoldilta tilattiin musiikki Shakespearen näytelmään *Much Ado About Nothing* (Paljon melua tyhjistä), jonka saksankielinen versio *Viel Lärm um Nichts* oli määrä esittää Wienin Burgtheaterissa. Korngoldin musiikki valmistui vuosina 1918-19, ja osia siitä kuultiin hänen muokkaamana orkesterisarjana tammikuussa 1920. Kokonaisuudessaan näyttämömusiikki kuultiin kuitenkin vasta saman vuoden toukokuussa, kun Wienin Schönbrunnin linnateatteri esitti näytelmän

Korngoldin johtaessa orkesteria. Produktiosta tuli suurmenestys ja sille järjestettiin lisäesityksiä. Teatteriorkesterin muusikot eivät kuitenkaan olleet enää käytettävissä, joten Korngold sovitti musiikin nopeasti viululle ja pianolle ja soitti ylimääräisissä esityksissä viulisti Rudolf Kolischin kanssa. Myös tästä viuluversiosta Korngold teki lyhyemmän sarjan. Molemmat sarjat ovat tulleet suosituiksi, ja ne on levytetty useaan kertaan, mutta näyttämömusiikkia ei ole aiemmin levytetty kokonaisuudessaan.

Musiikin säveltäminen Shakespearen näytelmään innoitti Korngoldia aivan erityisesti. Hän rakasti Shakespearea yli kaiken, eikä rakkaus lakastunut myöhemminkään, sillä hän teki ensimmäisenä Hollywood-työnään sovituksen Mendelssohnin musiikista Max Reinhardtin ohjaamaan *Kesäyön unelmaan* (1935) ja muutamia vuosia myöhemmin hän sävelsi kaksi Shakespeare-laulujen kokoelmaa.

Korngoldin optimistiselle säveltäjäneetokselle *Paljon melua tyhjistä* oli nokkelassa komediallisuudessaan kiitollinen kohde. Se on Sisilian Messinaan sijoittuva kertomus kahden pariskunnan Beatricen ja Benediktin sekä Heron ja Claudion lemmensotkuista, joiden yli muutama tummempi varjokin ehtii liukua. Ongelmia aiheuttaa erityisesti Aragonian prinssin Don Pedron katala velipuoli Don Juan (Don John), joka saa hetkeksi Don Pedron ja Claudion uskomaan vehkeilyihinsä. Komedian lajityypin mukaisesti kaikki kuitenkin selviää ja rakastavaiset saavat toisensa.

Korngold sävelsi näytelmään 14 numeroa käsittävän musiikin, joka herättää eloon Shakespearen värikylläisen, renessanssin elämänriemua henkivän maailman. Korngoldin näyttämömusiikki on kirjoitettu alun perin pienehkölle teatteriorkesterille, mutta tässä se esitetään sinfoniaorkesterilla. *Alkusoitossa* on sekä huumoria että lämmintä romantiikkaa, ja samoja näytelmän keskeisiä elementtejä esiintyy vaihtelevin annoksin myös yksittäisissä numeroissa. Tekstuuri on usein herkän läpikuultavaa ja voi kääntyä milloin kepeän tanssilliseksi (Festive Music), hitaaksi valssiksi (Garden Scene)

tai morsiuskamarin nuoren tytön haaveiluksi (Maiden in the Bridal Chamber). Mukana on myös yksi vokaalinumero, Don Pedron laulajan *Balthasarin laulu*, jossa tämä kehottaa naisia hyväksymään miesten uskottomuuden – ennakoiden näin rooliasetelmat kääntäen näytelmän myöhempiä tapahtumia ja Don Juanin juonitteluja. Musiikki saa uudenlaista jylhyyttä mahdikkaassa hääkohtauksessa (Church Scene), ja vakavimmillaan tunnelmat ovat osassa *Funeral Music*, joka on viidennen näytöksen alkusoitto ja sijoittuu näytelmässä kohtaan, jolloin Hero-neitoa luullaan kuolleeksi ja ristiriidat ovat kärjistyneimmillään.

Muutamien numeroiden musiikkia Korngold hyödyntää useampaan kertaan. Haaveellinen *Intermezzo* kuullaan kahdesti (nrot 7 ja 13) ja vahtimiesten marssia *Dogberry and Verges* (March of the Watch) kolmessakin yhteydessä (nrot 8 ja sen jatke 8a sekä 11). Myös näyttämömusiikin päättävä *Final Dance* palaa aiempaan materiaaliin, sillä siinä kuullaan kolmantena olevan tarmokkaan *Masqueraden* musiikkia, kuitenkin sillä erotuksella että päätösnumerossa musiikki huipentuu eloisaksi, tunnelman vapauttavaksi tanssiksi. Loppu hyvin, kaikki hyvin.

Kimmo Korhonen

Helsingin kaupunginorkesteri (HKO) on Pohjoismaiden pitkäikäisin ammattimainen sinfoniaorkesteri. Sen alkuina oli Robert Kajanuksen vuonna 1882 perustama Helsingin orkesteriyhdistys. Tuolloin 25-vuotias Kajanus oli orkesterin ylikapellimestarina viisi vuosikymmentä ja kehitti sen täysimittaiseksi sinfoniaorkesteriksi. Orkesteri tunnetaan vahvasta Sibelius-traditiosta; säveltäjä itse johti useiden teostensa kantaesitykset. Vuoden 1900 Pariisin maailmannäyttelyyn suuntautuneesta debyyttikiertueesta alkaen orkesteri on vierailut säännöllisesti ulkomailla esiintyen useimmissa Euroopan maissa sekä Yhdysvalloissa, Etelä-Amerikassa, Japanissa ja Kiinassa. Viulisti-kapellimestari John Storgårds aloitti HKO:n 12. ylikapellimestarina syksyllä 2008. Orkesteri soittaa vuosittain 70–80 konserttia runsaalle 100 000 kuulijalle, syksystä 2011 alkaen Helsingin uudessa Musiikkitalossa, ja levyttää yksinoikeudella Ondine-yhtiölle. Pitkäaikaisen yhteistyön tuloksia ovat mm. Sibeliuksen sinfonioiden kokonaislevytys Leif Segerstamin johdolla sekä Storgårdsin johtamat Klami- ja Tiensuu-levytykset.

www.helsinginkaupunginorkesteri.fi

-

John Storgårds on Suomen huomattavimpia ja viime vuosikymmeninä kansainvälisesti menestyneimpiä säveltaiteilijoita. Hän esiintyy niin kapellimestarina kuin viuluvirtuosina, ja hänet tunnetaan erityisesti luovasta ohjelmistosuunnittelustaan ja keskittymisestäään nykymusiikkiin. Hän on ollut Helsingin kaupunginorkesterin ylikapellimestari vuodesta 2008 ja Lapin kamariorkesterin taiteellinen johtaja vuodesta 1996; hänet on nimitetty BBC Philharmonic Orchestran päävierailijaksi vuodesta 2012.

Storgårdsin johtamia orkestereita ovat olleet BBC:n sinfoniaorkesteri, Birminghamin sinfoniaorkesteri, Ruotsin radio sinfoniaorkesteri, Oslon filharmonikot, Tanskan kansallinen sinfoniaorkesteri, Bamberger Symphoniker, Ranskan radion filharmoninen orkesteri, Alankomaiden radio-orkesteri ja Italian yleisradioyhtiö RAI:n sinfoniaorkesteri Torinossa. Lisäksi hän on johtanut mm. Sydneyn, Melbournen ja Australian kamariorkestereita ja Bostonin sinfoniaorkesteria Tanglewoodin festivaalilla. Hänen vakituisia solistikumpaneitaan ovat Gil Shaham, Christian Tetzlaff, Frank Peter Zimmermann, Truls Mørk, Jean-Yves Thibaudet, Colin Currie, Håkan Hardenberger, Sabine Meyer, Kari Kriikku, Karita Mattila ja Matti Salminen.

John Storgårds aloitti muusikon uransa viulistina ja palasi sitten Sibelius-akatemiaan opiskelemaan orkesterinjohtoa Jorma Panulan ja Eri Klasin johdolla 1993–1997. Hänen Ondinelle levyttämäänsä ohjelmistoon kuuluvat mm. säveltäjänimet John Corigliano, Haflíði Hallgrímsson, Uuno Klami, Pehr Henrik Nordgren, Andrzej Panufnik, Kaija Saariaho, Jean Sibelius, Jukka Tiensuu ja Pēteris Vasks (jonka viulukonsertton *Distant Light* levytys sai Cannes Classical Disc of the Year -palkinnon v. 2004). Vuonna 2002 hän sai säveltaiteen valtionpalkinnon.

www.johnstorgards.com

Lied des Balthasar

Ihr Mädchen klagt nicht Ach und Weh:
Kein Mann bewahrt die Treue.
Am Ufer halb, halb schon zur See,
Verlockt sie nur das Neue.

Weint keine Trän' und laßt sie gehn.
Seid froh und guter Dinge,
Daß statt der Klag' und dem Gestöhn'
Juchheissa, juchheissa erklinge.

Singt nicht Balladen trüb und bleich
Mit Trauermelodien:
Der Männer Trug war immer gleich
Seitdem die Schwalben ziehen.

Weint keine Trän' und laßt sie gehn.
Seid froh und guter Dinge,
Daß statt der Klag' und dem Gestöhn'
Juchheissa, juchheissa erklinge.

Translation: Wolf Graf Baudissin

Balthasar's Song

Sigh no more, ladies, sigh no more,
Men were deceivers ever,
One foot in sea and one on shore,
To one thing constant never.

Then sigh not so, but let them go,
And be you blithe and bonny,
Converting all your sounds of woe
Into Hey nonny, nonny.

Sing no more ditties, sing no moe
Of dumps so dull and heavy.
The fraud of men was ever so,
Since summer first was leavy.

Then sigh not so, but let them go,
And be you blithe and bonny,
Converting all your sounds of woe
Into Hey nonny, nonny.

From: *Shakespeare's Complete Works*,
edited by G. B. Harrison, published by
Harcourt, Brace & World, Inc., in 1948.

Also available:



ODE 1182-2

For a complete discography visit www.ondine.net

ERICH WOLFGANG KORNGOLD (1897–1957)

CD 1	1–15	Much Ado About Nothing, Op. 11	43'38
CD 2	1–4	Sinfonietta, Op. 5	43'33

Helsinki Philharmonic Orchestra
JOHN STORGÅRDS, conductor

World Première Recording:
Korngold's complete incidental music of *Much Ado About Nothing* (Viel Lärm um Nichts) was premiered in 2012 under the direction of John Storgårds at the Music Centre in Helsinki, Finland. It is now available for the first time on this CD.

[87'11] · English notes enclosed · Esittelytekstit suomeksi



© & © 2012 Ondine Oy, Helsinki
Manufactured in Germany. Unauthorised copying, hiring, lending, public performance and broadcasting of this recording is prohibited.

www.helsinkiiphilharmonicorchestra.fi · www.johnstorgards.com

ODE 1191-2D

